

tionen en dæmpet, moderat Charakter. Man vil aabenbart aldrig — det skulde da være i yderst sjeldne Tilfælde — kunne i mindste Maade føle sig berettiget til at taxere to Gaarde, der ligge ved Siden af hinanden, forskjelligt, fordi den ene hører under de Tilfælde, jeg nys nævnte, og det ved den anden er Tilfældet, at den befinder sig under Fæstledighed; det tør ikke have den mindste Indflydelse paa Udfindelsen af den sande Værdi, og enhver Taxator, der vil taxere efter dette Hensyn, vil aabenbart handle ulovligt, og vil ikke kunne finde Medhold hverken i Lovens Bogsstav eller i dens Mand. Og naar man nu spørger, om jeg vil have den samme Betragtning anvendt ogsaa paa det private Gods, saa vil jeg, for Diebliffet ialtsald, svare Nei; thi der er den Betragtningssmaade gjældende, der ligger hos Individet, men her er man berettiget dertil, fordi der netop er Tale om offentlige Stiftelser, og der i Grunden ikke gives Andet end en Bemyndigelse til Regjeringen, hvorved der ikke engang indføres noget Nytt, men kun opretholdes noget Bestaaende, og i saa Henseende takker jeg den ærede Rigsdagsmand, der har sagt, at han ansaae Regjeringen for berettiget til at lade sig paavirke af de omtalte Hensyn, og at Bemyndigelsen hertil altsaa forsaavidt er overflødig, som Regjeringen altid udøver og altid har udøvet denne Myndighed, og at det saaledes kun er noget Bestaaende, man vil opretholde igjennem denne Lov. Jeg vil altsaa paastaae, at, om der end ligefrem forudsættes, at der er Momenter, der skulle tages i Betragtning, men som ikke kunne bringes ind under selve Taxationen, saa ligger dog den Forudsætning paa Bunden, at de skulle henvises dertil, hvor det er berettiget at tage Hensyn til dem, men det er saa langt fra, at man derved ikke garderer Taxatorernes Samvittighedsfuldhed, at de netop ville kunne finde en Beroligelse ved at sige: Om vi end ikke kunne bringe alt det i Anslag, som burde have Indflydelse paa Taxationen, paa Eiendommens Ansættelse til Priis, saa kunne vi dog med fuld Fortrustning henvide dette til et andet Sted, hvor disse Hensyn med Styrke ville blive gjorte gjældende, saa at vi ikke af den Grund

behøve paa den ene Side at nære Samvittighedsnag og paa den anden Side at give efter for Fristelsen til ulovlig at indsmugle saadanne Hensyn under vor Taxation. Jeg indrømmer, at det vilde paa en Maade i Formen see bedre ud, at den Priis og de Vilkaar, hvorfor Eiendommene kunne faaes, vare definitivt fastsatte, naar Taxationscommissionens Betænkning indsendtes igjennem vedkommende Bestyrelse, end som det nu er foreslaaet; det saa bedre ud, at Indstillingen fra Bestyrelsen sagde: Vi tvivle ikke om, at Eiendommen vil blive udbragt til det og det, men vi indstille dog, at den bør kunne erholdes til den og den Priis, da man ellers tvinger Manden til at gaae fra sin Eiendom, og det dog vel maa kunne komme i Betragtning, at Gaarden længe har været i denne Fæstefamilles Hænder, at den har havt den i Fæste under billige Vilkaar o. s. v., o. s. v. — Jeg troer altsaa, at det er et rigtigt Correctiv, Udvalgets Majoritet her har foreslaaet, idet det holder Taxationen paa det rette Standpunkt og aabner Veie for, at berettigede Hensyn kunne gjøres gjældende og gjøres gjældende af Personer, der dertil ere berettigede, og hvorved der ikke skeer Indgreb i Nogensomhelsts Ret.

Indenrigsministeren: Jeg maa beklage, at min Collega, hvem dette Lovudkast jo egentlig nærmest vedkommer, har været forhindret fra idag at være her tilstede. Han er imidlertid gaaet ud fra den Forudsætning, at der dog sandsynligvis neppe kunde blive Spørgsmaal om, at denne Lov kunde blive bragt tilende i denne Sæssion. Hvad jeg derfor som Minister kan sige, er blot det, at Ministeriet havde jo antaget at kunne gaae ind paa den foreliggende Lov, med Undtagelse af det ene Punkt, som Justitsministeren bestemt urgerede paa at maatte forandres, nemlig den Bestemmelse, at Gaardene skulle taxeres som Fæstelovent undergivne Eiendomme. Hvad nu de Forslag angaaer, som fra det ærede Udvalgs Side ere fremkomne, da kan jeg om dem kun tale som Medlem af Landsstinget, og vil jeg da i denne Henseende bemærke, at jeg med Hensyn til dem, som ere indkomne fra Udvalget, i det Hele ikke finder noget Væsentligt